

"Tack och lov behöver kyrkans medlemmar inte längre tro på jungfrufödelse och skapelseberättelse. Allt färre präster tror på sådant, vilket är ett sundhetstecken, som inger hopp om att svenska kyrkan trots allt kanske kan bestå som folkkyrka och inte kommer att förfalla till en liten sekt för bokstavstrogn", skriver Hans Lindquist i en aktuell debatt på www.vestibul.com.

Redaktör Elisabeth Sandlund
Tel: 08-462 28 02 Fax: 08-644 76 86
Skriv till: Kyrkans Tidning "Opinion",
Box 15412, 104 65 Stockholm eller
e-post: opinion@kyrkanstidning.com
Debattera även på Internet: www.vestibul.com

Svensk abortpolitik, där barnets existens inte erkänns annat än som ett hot mot kvinnlig välfärd, exporteras under täckmantel av bistånd, skriver Anders Bylander.

Svensk biståndspolitik kränker människovärdet

Svensk utrikespolitik är inte bara ett hån mot alla kristna och den bildade allmänheten. Den kränker hela vår civilisation och slår undan benen på allt humanitärt arbete och all samverkan mellan länder. Alf Svensson är med rätta besviken över ensidigheten i de markeringar som görs från högsta ort: Gärna samövning med Ryssland, på svensk mark! Gärna dialog med Hamas. Men bevara oss för samröre med Israel.

Det Alf Svensson reagerar mot är emellertid bara toppen av ett berg av is och känslökyla. Bakom UD:s stolta fasad döljer sig något mycket värre. Det Carin Jämtin under rubriken bistånd saluför i världen är ett abortprogram där barnen enkelt avfärdas som ett hot mot de vuxnas liv, vilket gör att deras mänsklighet inte erkänns.

När socialdemokraterna vill se sitt abortprogram som en väg för andra länder att följa, begås ett ödesdigert svek mot hela den västerländska traditionen. Liksom mot den österländska. I varje religion finns livets helgd, uppskattningen av människans liv som något heligt och okränkbart. Svensk regeringspolitik är idag ett hån mot alla de människor av olika bekännelser, här och i andra länder, som fortfarande ser människans liv som något att hedra och försvara.

På UD:s webbplats finns inte desto mindre en strategiplan som kallas SRHR, uttytt *Sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter*. Här är föreställningen om en globalt etablerad könsnakt, mäns förtryck av kvinnor, hela tiden närvarande. Det framgår med all tydlighet i denna plan, att barnet överhuvud inte erkänns till sin existens. Det



Anders Bylander
fil mag,
författare

"Svensk regeringspolitik är idag ett hån mot alla de människor av olika bekännelser som fortfarande ser människans liv som något att hedra och försvara."

enda som fokuseras är moderns hälsa och hennes rättigheter. Barnet är ett hot mot kvinnlig välfärd. Det är på den vägen regeringen vill göra abort till en mänsklig rättighet.

Om socialdemokraterna vinner valet, kommer svenska biståndspengar att användas till utplåningen av mänskligt liv genom aborter, inte bara på svenska utan också på utländska kvinnor, vid svenska sjukhus, på svenska läkares betalda arbetstid. Mot detta reagerar endast två av de remissinstanser som tillfrågats: Ja till livet och katolska kyrkan. Sveriges kristna råd, SKR, väljer att inte utnyttja sin remissrätt och det med hänvisning till att förslaget om abortturism är en del av Europapolitiken.

Helt följdriktigt utpekar biståndsministern katolska kyrkan, liksom USA, som motståndare till kvinnors hälsa och välbefinnande, eftersom de markerat att aborter inte får bli en del av dia-

logen, då fattiga länder ska få hjälp. För Sveriges politiker förefaller abort tvärtom vara grundbulten i hela biståndsprogrammet. Söker man i strategiplanen så får man 28 träffar på abort, att jämföra med exempelvis prostitution, som stannar vid tjugo.

Någoting mycket märkligt håller på att ske, när Sveriges kristna råd, liksom de protestantiska kyrkorna, väljer att inte uttala sig mot förslaget till abortturism. Stor handlingsförklaring kännetecknar också kristdemokraterna. I sitt partiprogram säger sig partiet värna om människolivet som något under alla omständigheter okränkbart. I abortfrågan har man, nu som tidigare, alla möjligheter att ge syn för sägen och motsätta sig förslaget om abortturism och att svenska medborgare ska bekosta avlivning av barn – under rubriken "bistånd".

Alf Svensson och Per Landgren hör också till de kristdemokrater som fortfarande verkar för livet och som tar strid för människovärdet. Men vad gör partiledningen? Den tiger, när riksdagsledamoten Rosita Runegrund tillsammans med Carina Hägg (s) och övriga partier skrivit under ett upprop som helt bygger på SRHR och som har publicerats i pingsttidningen Pmu.nu. Hon har också undertecknat en tvärpolitisk motion, som vill ge barnmorskor rätt att utföra medicinska aborter. Bland hennes motiv märks främst barnmorskornas kompetensutveckling och status.

Frågan måste ställas till Göran Hägglund och Maria Larsson: Vad håller kd egentligen på med? Inser man inte att man berövat sin valmanskår det enda partiet med hjärta i kroppen?

Anders Bylander

GÄSTSPEL | OLAV WISTRÖM

Den sönderkyssta toleransen

Tolerans är ett så heligt begrepp att det knappast ifrågasätts av någon. Vem vill inte gälla för att vara fördomsfri? Så omskruten och sönderkysst är toleransen att den snart inte står för någonting alls. Alla säger sig vara toleranta, det är vad de säger. Om någon påpekar att tolerans kan förknippas med feghet, undfallenhet, inställsamhet och medlöperi blir det skrik. Tolerans får inte sammankopplas med så fula karaktärsdrag! Åjo, nog kan man göra det.

Det innevarande året kallas Mångkulturåret. Utmärkt. Kulturell mångfald är både önskvärd och möjligt men vad ser vi? Segregationen bara tilltar. Människor av utländsk härkomst plågas av epitetet invandrare. De uppfattar etiketten som ett skällsord. Ungefär som neger, svartskalle eller lapp.

I engelskan står tolerance för attityd och livshållning medan toleration står för själva utövandet, det praktiska handlandet. Det svenska lånordet får täcka både attityd och praktik.

De flesta finner sig inte i saker och ting helt motståndslöst. Av till exempel religiösa eller politiska skäl sker det i alla fall. Varför? Därför att gruppträck innebär att man anpassar sig efter de värderingar och sedvänjor som råder inom gruppen. Annars riskerar man uteslutning.

Vi har rätt att känna oss tolererade och skyddade i egenskap av medborgare i landet. Vare sig vi tillhör en viss etnisk eller religiös grupp eller inte. Vi har också rätt att känna oss som främlingar, om vi anser att det stärker vår självkänsla. Tvångsintegration är av ondo. Låt mig nu ge några exempel på tolerans.

Efter år av blodsutgjutelse i exempelvis religionens namn inträder ett tillstånd av utmattning. Resignation. Man orkar inte längre. Vill bara ha fred. Resignationen blir vagt liktydig med tolerans.

Ett annat av toleransens mer riskabla tillstånd är likgiltighet. Låt skillnad vara skillnad. Låt allting ha sin gång. Enklast att vara passiv. Alla hundar har sin dag, även de galna. Den farliga likgiltigheten kallas för tolerans. Den bör kallas för feghet. Tolerans som vägrar att ta ställning försvarar det redan etablerade diskrimineringsmaskineriet.

En tredje sortens tolerans kan sägas vara moralisk stoicism. Man erkänner av principiella skäl, accepterar stoiskt, att "andra" har rättigheter även om dessa "andra" utövar sina rättigheter på ett obehagligt sätt.

En fjärde sortens tolerans är av det mer aktiva slaget. Man vill lyssna och lära. Även av dumheten. Sedan står det en fritt att kritisera denna dumhet. Voltaires välkända ord lyder: Jag avskyr vad du säger, men jag är beredd att ge mitt liv för din rätt att säga det. Den inställningen kan i bästa fall leda till ömsesidigt respekt.

En femte sortens tolerans är att förespråka ett mångkulturellt synsätt. Skillnaderna mellan individer och grupper är ett nödvändigt villkor för mänsklighetens blomstring. Har man nått detta tillstånd har man nått långt. Så långt att man egentligen inte behöver tala om tolerans. Saken gäller ju något som man bejakar och ivrar för. Nämligen ett mer hälsosamt samhällstillstånd än det som råder just nu, en bit in på Mångkulturåret.

Olav Wiström,
kulturskribent

